Proiectul Educațional Național Exploratori în lumea emoțiilor – CJRAE Cluj/ CJAP Cluj

CAEN 2018

ACTIVITĂȚI – GRUPA MARE

Povestea *Elefănțelul cel înțelept*

Scopul activităţii: dezvoltarea competențelor emoționale și a atitudinilor prosociale

Competenţe: Realizând această activitate, copiii vor fi capabili:

- să recunoască trăirile emoționale ale personajelor din poveste;
- să identifice comportamentele ”prietenoase” din poveste;
- să explice consecințele comportamentelor ”neprietenoase”;
- să exemplifice conceptul *curaj*.

Metode și procedee didactice: conversația, problematizarea, demonstrația, povestirea, explicația, exercițiul.

Mijloace de învățământ: planșe, fișă conținut – poveste,

Bibliografie:

Mocanu, I., Andreescu, Ș., Boca, C., (2006). *Dodo cel înțelept. Seria Cărți mari.* Centrul Step by Step, București.

Descriere activității:

Se prezintă preșcolarilor planșa cu elefănțelul (Anexa 2.) Aceștia sunt antrenați într-o discuție referitoare la ce va fi vorba în poveste. Se va purta o discuție pe baza acestei imagini:

Despre ce credeți că este vorba în această poveste?

Ce aflăm despre personajul poveștii din înfățișarea acestuia?

Ce nume ar putea să aibă personajul nostru?

Se citește poveste *Elefănțelul cel înțelept (Anexa 1).*

Discuții:

Discutați cu preșcolarii înțelesul noțiunii de *curaj*. Porniți discuția de la fragmentul în care maimuța Rici îi propune elefantului să fie curajos: *De fapt, îți propun să fim curajoși: zebrele se întorc de la grădiniță. Chiar acum le zăresc. Hai să le sărim în spate, să le speriem.*

Discuția poate fi ghidată de întrebările de mai jos:

- *Ce părere aveți despre propunerea maimuței Rici?Ce înțelegea prin ”curaj”?*

- *Ce înțelegeți voi prin curaj?Dați exemple când voi sau membri ai familiei voastre/ prieteni au fost curajoși?*
- *Dați exemplu de un personaj curajos cu care ați dori să vă asemănați?*
- *Pe cine ar vrea să sperie maimuța Rici? Cum ați împiedica un astfel de comportament la voi în grupă/ grădiniță?*
- *Care a fost momentul din povestire în care Dodo a dat dovadă de curaj? Dar de înțelepciune?*

Activitate individuală: fiecare copil va reprezenta prin desen sau colaj personajul curajos cu care ar dori să se asemene.

Anexa 1.

Elefănțelul cel înțelept

Dodo este un pui de elefant mereu curios să afle lucruri noi și să-și facă prieteni. Într-o bună zi, Dodo tocmai căuta într-un dicționar o listă de cuvinte pe care le descoperise într-o carte de povești, când maimuțica Rici începu să-l necăjească:

- Dodo! Dodo! Toată ziua stai cu nasul în tot felul de cărți. Ești caraghios. Ha! Ha! Ha!
- Rici, dă-mi pace! Nu pierd timpul! Caut ceva ce nu știu.
- Și ce dacă nu știi? Hai la joacă! Agață-te și tu de o liană. Să vezi ce bine eeeee...
- De fapt, îți propun să fim curajoși: zebrele se întorc de la grădiniță. Chiar acum le zăresc. Hai să le sărim în spate, să le speriem. Să vezi ce-o să ne mai distrăm. Ha! Ha! Ha!
- Rici, nu cred că este frumos să le speriem!
- N-ai curaj! N-ai curaj! Ți-ai pierdut curajul! Bietul de tine! Stigă Rici dispărând în desișul pădurii.

Dodo rămâne nelămurit. Și-a pierdut curajul? Unde? Când? Neliniștit, Dodo a căzut pe gânduri. Ce faci însă când pierzi ceva? Mergi la biroul pentru obiecte pierdute. Dodo și-a luat pălăria de paie și a pornit spre locul cu pricina.

- Bună ziua!
- Bună ziua! Ce ați pierdut, vă rog? Întrebă broasca țestoasă.
- Cred că mi-am pierdut curajul. Ați găsit așa ceva?
- Nu știu. Se pierd multe lucruri. Să căutăm în registru la litera C. S-au găsit: cărți, cratiță, cercei, o pereche de ciorapi, cățel, colac. Nu avem produsul de care ați întrebat!

Dodo a plecat cu trompa plecată. Ce poți face, însă, când pierzi ceva? Mergi la magazin și cumperi ceea ce ai pierdut. Așa că Dodo se duse la cel mai mare magazin. Își luă un coșuleț și începu să citească numele produselor: muștar, iarbă murată, salată de rădăcini, sos de muguri...și alte produse. Dar nu a găsit produsul căutat, curajul, în niciun fel de ambalaj: cutie, borcan, pungă. Obosit și dezamăgit, Dodo căzu pe gânduri. Încotro să te îndrepți atunci când pierzi ceva? Un gând salvator îi trecu prin minte: ar trebui să caute un meseriaș care să-i confecționeze ceea ce a pierdut.

Iar ursul ”Priceput la toate” era renumit pentru dibăcia pe care o avea în confecționarea unor lucruri incredibile.

- Bună ziua, domnule ”Priceput la toate”!
- Bună ziua, Dodo. Ce vânt te aduce pe la atelierul meu?
- Uitați de ce am venit... Și Dodo îi povesti toată întâmplarea.
- Morrr! Morrr! Morrr! Dragă Dodo!Nu fi trist! Tu nu ai pierdut nimic. Tu ai găsit ceea ce poate mulți locuitori ai pădurii noastre nu au găsit niciodată: ÎNȚELEPCIUNEA. Ea este cea care te-a îndemnat să nu faci o faptă rea și aceasta nu are nimic de-a face cu ceea ce tu cauți – curajul.

Fericit, Dodo îi mulțumi și fugi pe potecile pădurii pentru a găsi și alte lucruri minunate: bunătatea, prietenia și multe alte lucruri de preț.

Anexele 2.

Povestea *Motanul cel roșcat.* Activitatea *Copacul prieteniei*

Scopul activităţii: dezvoltarea empatiei și a abilităților de relaționare socială.

Competenţe: Realizând această activitate, copiii vor fi capabili:

- să recunoască trăirile emoționale ale personajelor din poveste;
- să identifice comportamentele ”prietenoase” din poveste;
- să explice consecințele comportamentelor ”neprietenoase”;
- să identifice elementele fizice și de comportament care diferențiază oamenii;
- să identifice modalități prin care se stabilesc relații de prietenie;
- să identifice modalitățile prin care ei își fac prieteni.

Metode și procedee didactice: povestirea, conversația, problematizarea, demonstrația, explicația, exercițiul.

Mijloace de învățământ: planșe, acuarele, pensule, creioane colorate, hârtie glasată, lipici

Descriere activității:

Se prezintă preșcolarilor planșa cu motanul Cărămidă (Anexa 2.) Se va purta o discuție pe baza acestei imagini:

Despre ce credeți că este vorba în această poveste?

În ce povești sau poezii ați mai întâlnit pisicuțe?Ce fel de personaje erau?

Cum arată motanul din imagine?

Pornind de la culoarea blăniței, ce nume ar putea să aibă personajul nostru?

Se citește povestea *Motanul cel roșcat (Anexa 1).*

După lectura poveștii se poartă o discuție pornind de la conținut. Exemple de întrebări:

De ce i se spunea Cărămidă/ Cărămizică?

Cum a ajuns Cărămidă în casa stăpânilor?

Ce își dorea foarte mult Cărămizică?

V-ați fi așteptat ca șoricelul să dorească să se împrietenească cu Cărămizică?

Ce ar trebui să facă motanul Cărămizică pentru a-și face prieteni?

Voi ce faceți pentru a avea prieteni?

În continuare se va realiza activitatea *Copacul prieteniei*

Copiii primesc o fișă cu trunchiul unui copac și frunze din hârtie glasată cu numele lui precum și frunze fără nume. Fiecare copil va cere prietenilor din sala de grupă frunze cu numele lor pentru a le lipi în copacul de pe fișă. La final ficeare copil va avea un copac al prieteniei.

Variantă: se pot desena de către copil frunzele sau fiecare copil poate să lase aprenta mânuței (cu acuarela) pe copacii prietenilor din sala de grupă.

Opțional: fiecare copil primește silueta lui Cărămizică. Din hârtie glasată sau alte materiale, copiii vor completa imaginea cu Cărămizică.

Anexa 1.

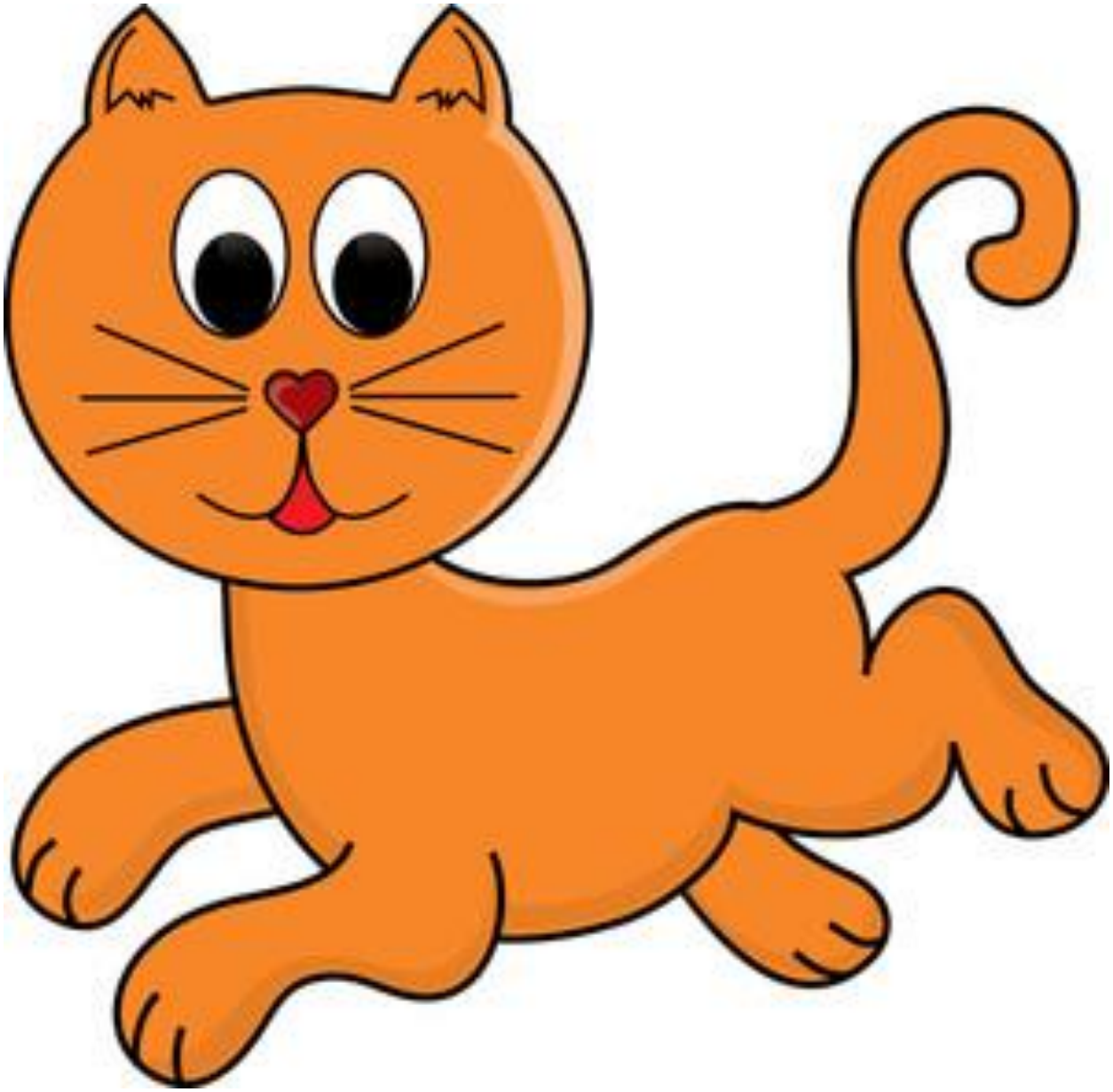
Povestea *Motanul cel roșcat*

adaptare după Emilia Plugaru

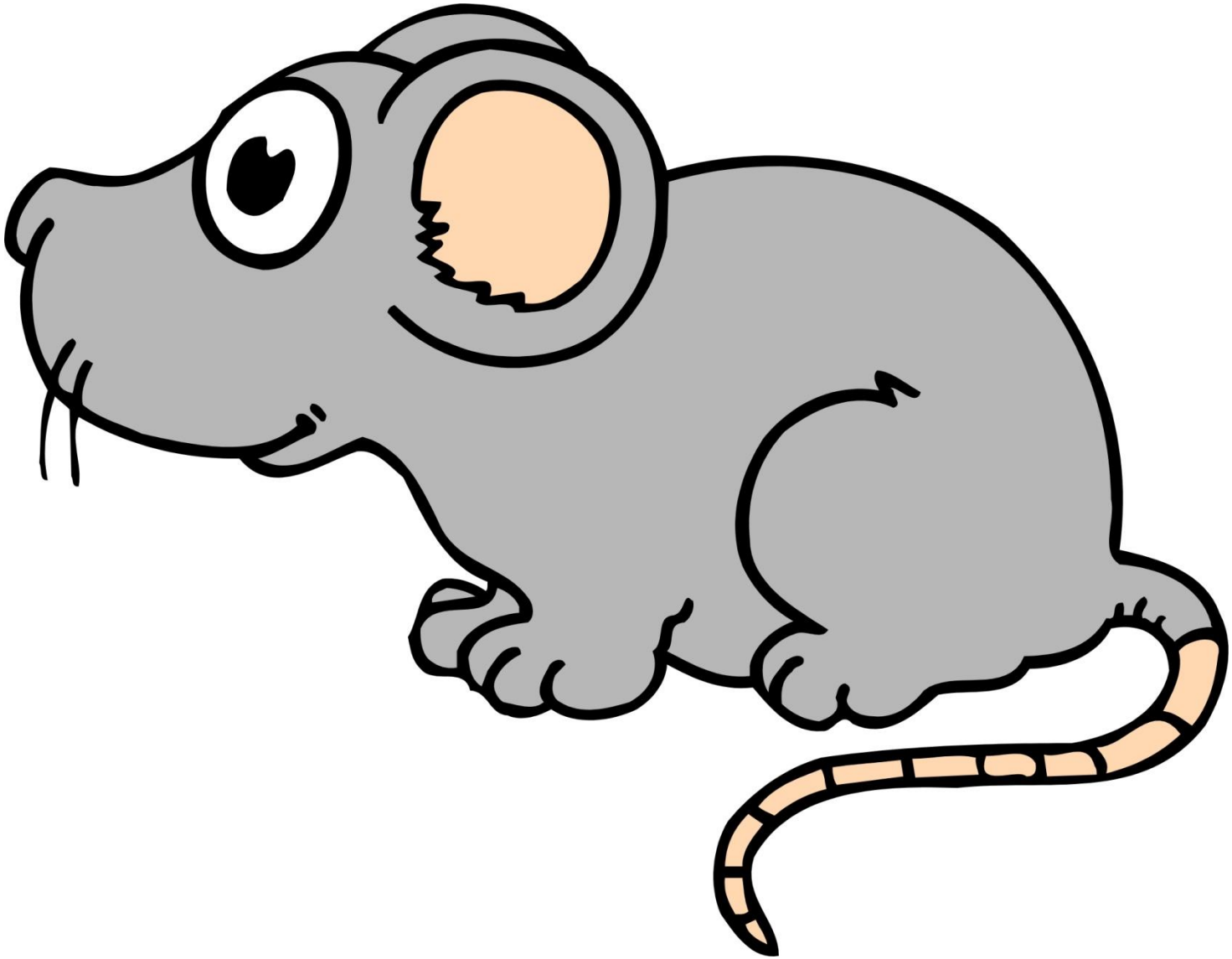
Cărămidă sau Cărămizică, după cum îi zice stăpâna cea mică, nu are prieteni. Nimeni nu vrea să se împrietenească cu el. Cărămidă nu ştie de ce… Probabil din pricina culorii lui roşcate. Cărămidă e preferatul stăpânilor. Locuieşte împreună cu ei în casa cea mare. Pe vreme de ploaie, de vânt, Cărămidă stă lângă soba fierbinte. Şi atunci? Se tolăneşte pe covoare moi, mănâncă bucate alese, iar uneori, când are chef stăpânul – stă cu el la masă. În casă toţi îl iubesc. Mai ales stăpâna cea mică. În curte nimeni nu-l vede cu ochi buni. Curcanul, de cum îl zăreşte, se umflă în pene, scoate sunete ameninţătoare şi Cărămidă ştie: domnul Curcan nu-i va fi niciodată prieten. Căţelul ce stă mereu legat de lanţ e şi mai agresiv. Relaţia lor e foarte încordată. Probabil Cuţu visează cu ochii deschişi cum îi mușcă blana lui cărămizie. Totuşi, Cărămidă cunoaşte ce înseamnă frigul, mizeria şi foamea. Când l-a găsit stăpâna cea mică, era un pisicuţ prăpădit, cu blăniţa cărămizie, aruncat de către cineva sub un gard. Îngheţat, flămând, cu o lăbuţă rănită, pisicuţul nici măcar nu avea putere să miaune. Stăpânei cele mici i s-a făcut milă. L-a adus în casă, l-a încălzit, i-a dat lăptic, i-a bandajat lăbuţa, i-a zis Cărămizică pentru blana sa şi de atunci a devenit un membru al familiei. Acum a crescut, e un motan. Îi iubeşte pe cei ai casei, dar visează să aibă un prieten al său. Doar al său. Unul adevărat. Căruia să-i spună visele sale motăneşti în limba sa motănească. Căruia să-i împărtăşească bucuriile şi necazurile. Necazul cel mare a lui Cărămidă e că nu poate să-şi găsească un prieten. Într-o zi, stând tolănit la soare, observă o vrăbiuţă năstruşnică ce ciugulea de zor câteva semincioare. Iată cine îmi va fi prietenă! se gândi Cărămidă şi întinse lăbuţa spre ea zicând: "Drăguţă vrăbiuţă, fii te rog prietena mea!" Au! sări speriată vrăbiuţa. Domnule motan, cum de îndrăzneşti?! Crezi că mă păcăleşti? Mi-a spus mie bunica. Cei mai mari duşmani ai vrăbiuţelor sunt motanii. Aşa că… Lasă-mă-n pace! Caută-ţi în altă parte prieteni! Şi vrăbiuţa îşi luă zborul. Mda… oftă Cărămidă. ”Nimeni nu mă iubește, sunt urât pentru că sunt roșcat, toată lumea mă ocolește”. Două lacrimi îi apărură în ochi de tristețe. Din acel moment Cărămizică, nu mai mânca, nu mai bea apă, nu-și mai spăla blănița. Era foarte trist...

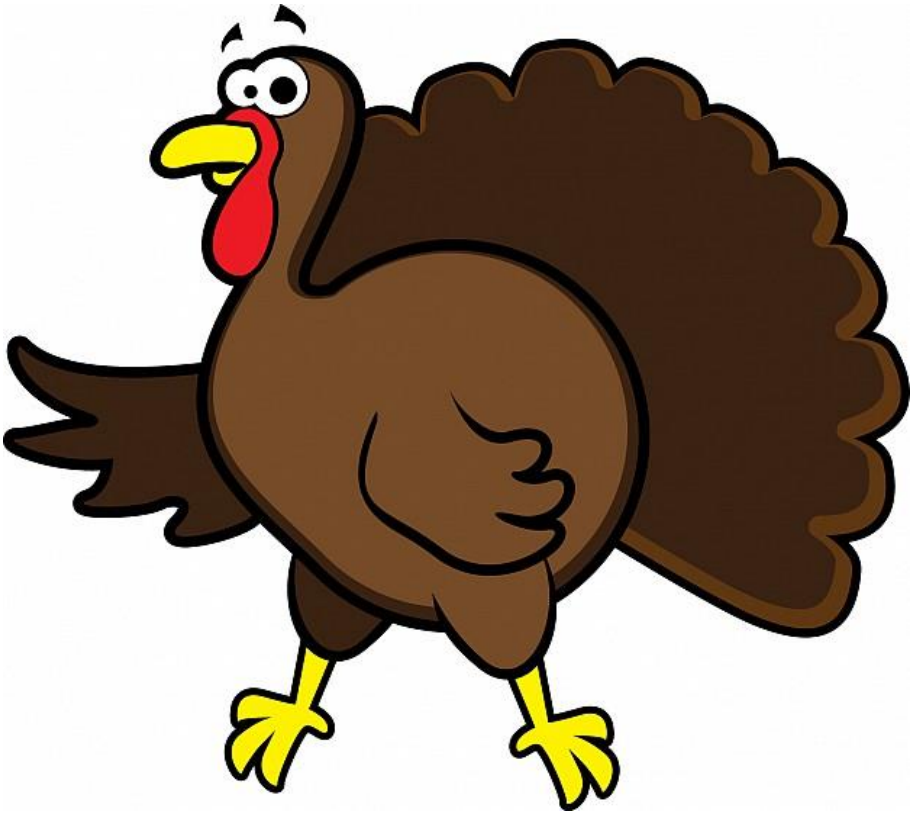
Într-o zi un prăpădit de șoricel, Chițchiț, îi trecu tremurând pe lângă picioare și-i șopti motanului: ”Ce blăniță frumoasă și colorată ai, eu sunt cenușiu, nu sunt colorat”. Motanului Cărămidă nu-i venea să creadă ce-i auziră urechile. ”Cum, șoricelul ăsta mic și amărât, îmi

apreciază blănița?”- gândi motanul. ”Lui îi place culoarea mea, când toți m-au respins și au refuzat să-mi fie prieteni pentru că sunt roșcat? ” Din acel moment se petrecu ceva în mintea lui…

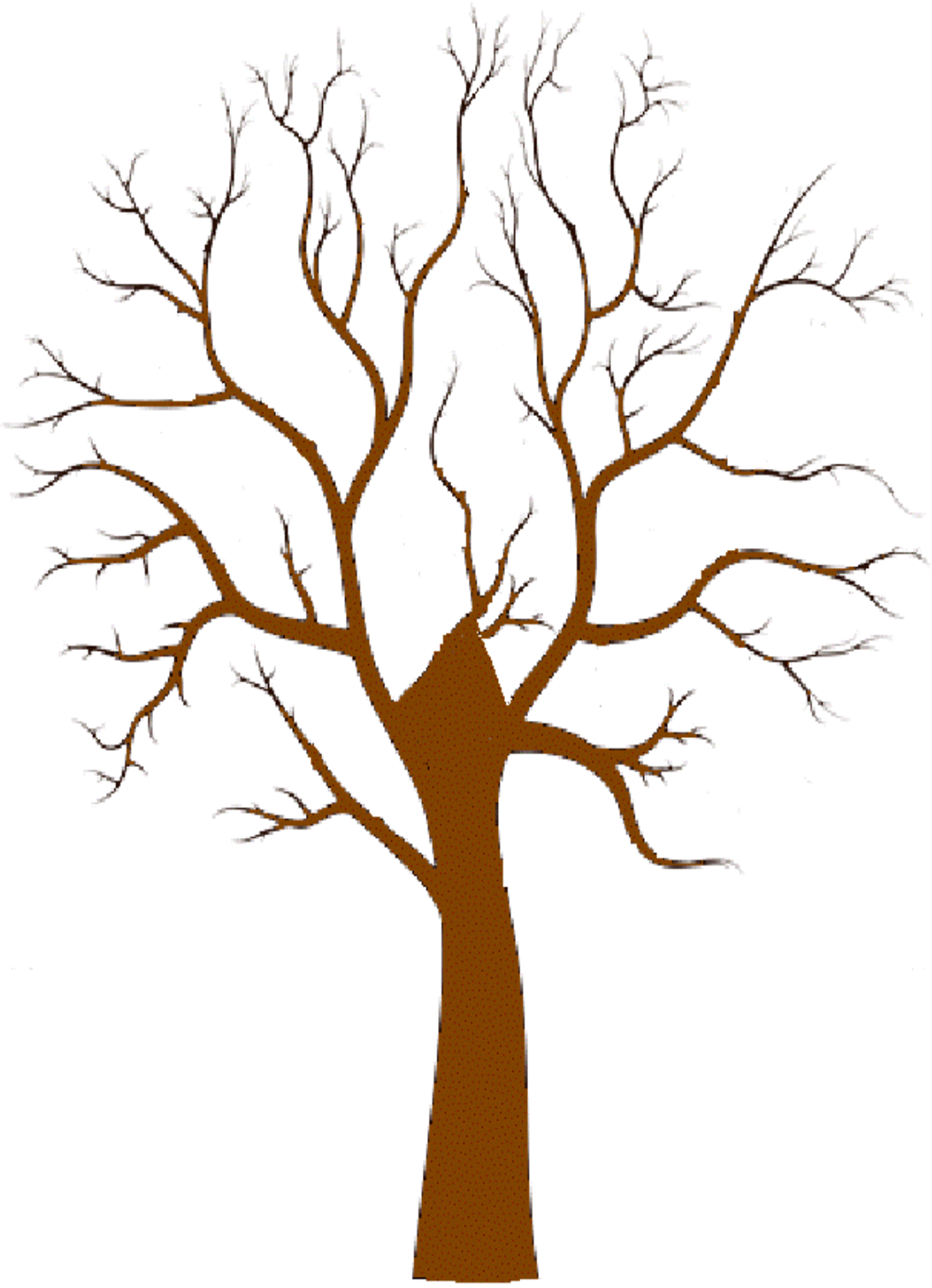

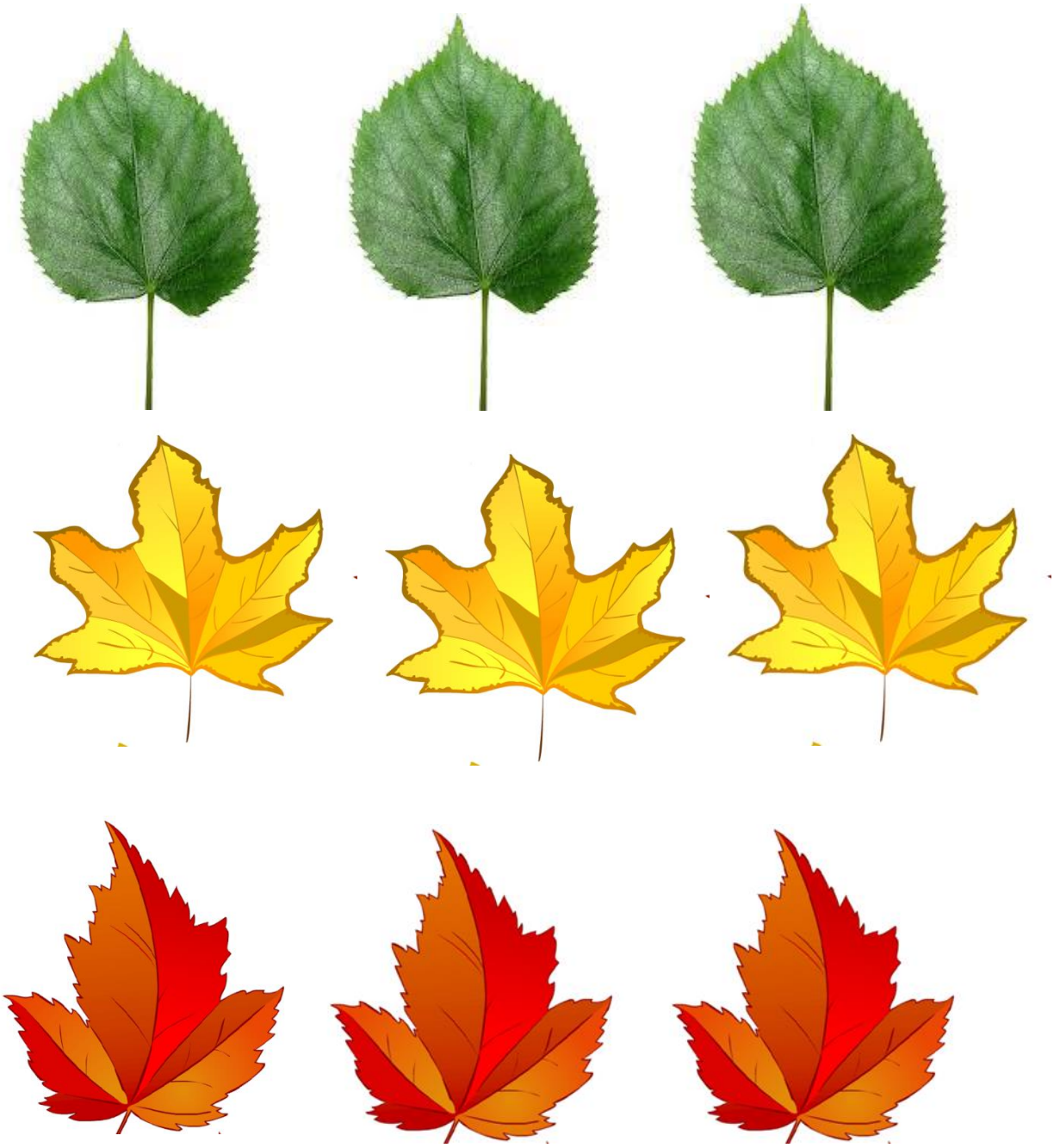

Anexa.

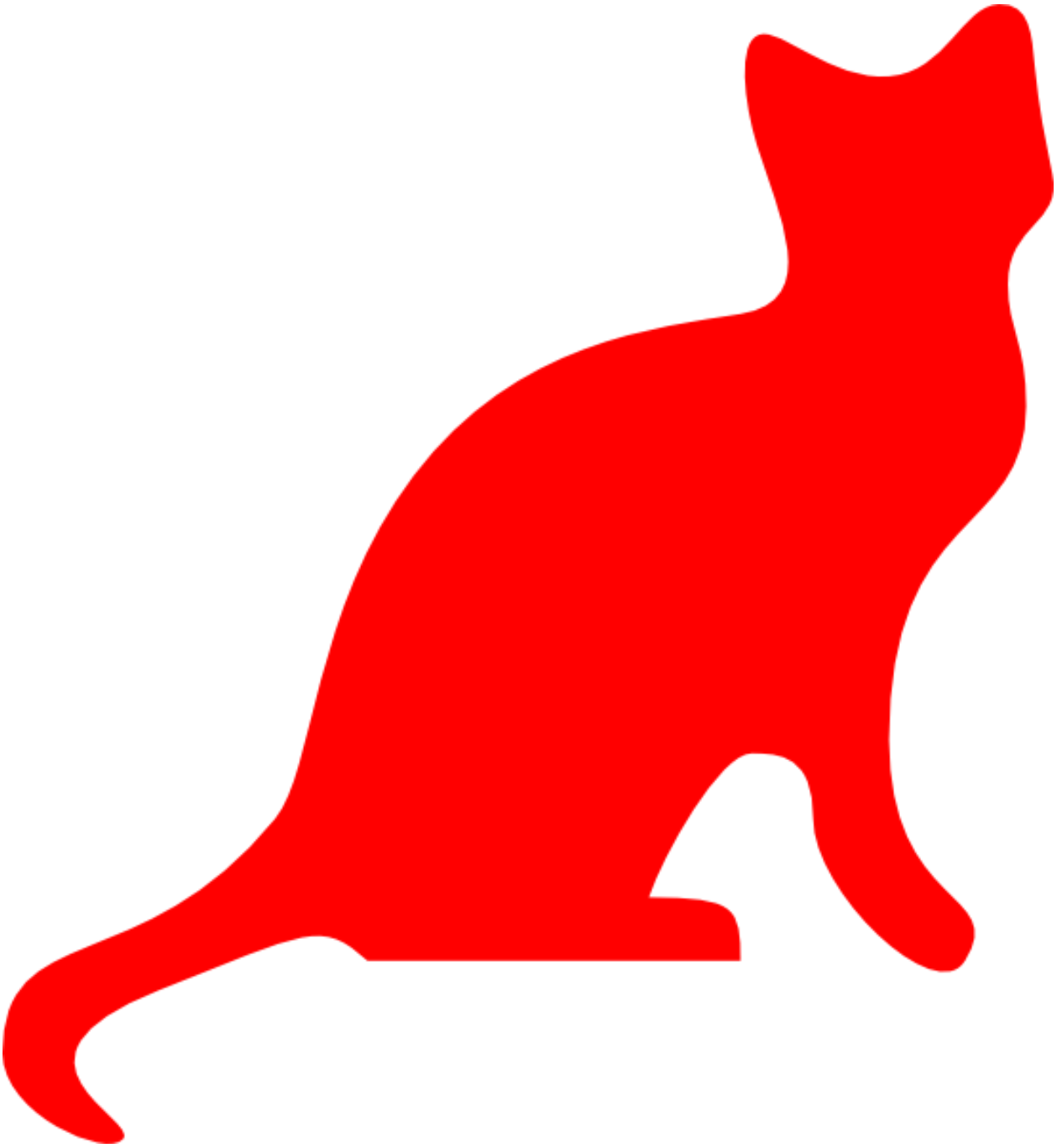
Anexa.

Anexa.

Anexa

***Găsește soluția potrivită* – activitate cu conținuturi integrate**

****** Husău Dana***

Scopul activității: evaluarea corectă, în situații concrete a unor comportamente în raport cu norme și comportamente prestabilite și cunoscute și dezvoltarea competenței de a rezolva conflicte prin strategii adecvate vârstei

Competenţe: Realizând această activitate, copiii vor fi capabili**:**

- să asocieze diferite stări emoţionale cu situaţiile problemă;
- să eticheteze corect reacţiile emoţionale;
- să diferențieze comportamentele potrivite de cele nepotrivite;
- să identifice situațiile problemă prezentate;
- să identifice soluții potrivite pentru situațiile conflictuale prezentate

Durata: 35 minute

Metode și procedee didactice: conversația, problematizarea, povestirea, explicația, exemplificarea.

Mijloace de învățământ: steguleţe din hârtie, fișe de colorat, planșe, CD – cântec *Melcul supărat,* Fișe cu conținutul fragmentului din nuvela *Bunicul* de Barbu Ștefănescu Delavrancea și poezia *Cățelușul șchiop* de Elena Farago, turtă dulce

Bibliografie: CJRAE/CJAP Cluj - *Pregătirea pentru școală* – Program de asistență psihopedagogică, Cluj-Napoca, 2012 - 2013. (Material nepublicat).

Desfășurarea activității:

Se discută cu copiii despre diferite situații frustrante sau cu potențial conflictual, se analizează consecințele indezirabile care apar în aceste situații

Anunțarea temei: *Atunci când avem o neînţelegere, cel mai bun lucru pe care putem să îl facem, este să căutăm soluţia cea mai potrivită. Nu rezolvăm nimic dacă ne supărăm, nici dacă ne înfuriem; trebuie să găsim de fiecare dată soluţia cea mai bună!*

Anunțarea obiectivelor: *Şi asta vom încerca să facem azi: să găsim soluţia potrivită pentru situaţiile care ne deranjează*

Copiii sunt împărțiți în trei echipe: echipa florilor, echipa steluțelor, echipa luminițelor.

Fiecare echipă primește câte o sarcină:

Echipa Florilor – audiază un fragment din nuvela Bunicul de Barbu Ștefănescu Delavrancea (Anexa 1.), identifică emoțiile trăite de personaje, indentifică situația problemă și modalitatea personajelor de a soluția problema și găsește soluția potrivită de rezolvare a acelei situații.

Copiii vor primi ca recompensă fișe de colorat cu casa bunicului, cu precizarea că aceastea vor fi colorate la sfârșitul activității (Anexa 5.).

Echipa steluțelor – se citește poezia Cățelușul șchiop de Elena Farago (Anexa 2.). Se discută conținutul poeziei, se identifică emoțiile personajului principal, se caută soluții potrivite pentru corectarea greșelii.

Copiii vor primi ca recompensă fișe de colorat cu cățelușul din poezie. Aceastea vor fi colorate la sfârșitul activității.

Echipa luminițelor – se audiază cântecul Melcul supărat (Anexa 3.).

Se discută conținutul cântecului. Se analizează comportamentele și emoțiile personajului principal. Se analizează modalitatea de soluționare a problemei aplicată de personaj. Se identifică soluția potrivită pentru soluționarea situației problemă. Copiii vor primi ca recompensă fișe de colorat cu melcul din cântecel, cu precizarea că aceastea vor fi colorate la sfârșitul activității.

Se citește povestea Schimb de inimioare (Anexa 4.)

Se discută conținutul poveștii. Copiii identifică comportamentele nepotrivite ale personajelor din poveste și analizează modalitatea de soluționare a acesteia.

Se propun și alte variante de rezolvare a situațiilor problemă prezentate.

Copiii răspund la întrebări referitoare la toate situațiile problemă discutate astăzi și enumeră soluțiile potrivite găsite de ei.

Colorează fișa recompensă

Se oferă recompensă - inimioare din carton sau din turtă dulce.

Anexa 1

BUNICUL (fragment)

Barbu Ştefănescu Delavrancea

Si iar începu râsul, şi jocul, şi cântecul.

Se osteni bunicul. Stătu din joc. Copiii începură să-l mângâie.

Din vorbă în vorbă, copiii se făcură stăpâni pe obrajii bunicului.

- Partea asta este a mea.

- Şi partea asta, a mea!

- Mustaţa asta este a mea.

- Şi asta, a mea!

La barbă se-ncurcară. Bunicul îi împăcă, zicându-le:

- Pe din două.

Şi copiii o şi despicară, cam repede, că bătrânul strânse din ochi.

- Jumătate mie.

- Şi jumătate mie.

Şi după ce o împărţiră frăţeşte, începu lauda.

Băiatul:

- Mustaţa mea e mai lungă.

Fata:

- Ba a mea e mai lungă!

Şi băiatul întinse de-o mustaţă şi fata de alta, ba a lui, ba a ei să fie mai lungă.

Pe bunic îl trecură lacrimile, dar tăcu şi-i împăcă zicându-le:

- Amândouă sunt deopotrivă.

- Ş'a mea, ş'a ei!

- Ş'a mea, ş'a lui!

La obraji cearta se aprinse mai tare.

- Partea mea e mai frumoasă.

- Ba a mea, că e mai albă!

Bunicul zâmbi.

- Ba a mea, că e mai caldă!

- Ba a mea, că e mai dulce!

- Ba a mea, că nu e ca a ta!

- Ba a mea, că are un ochi mai verde!

- Ba a mea, că are un ochi şi mai verde!

Bunicul abia se ţinea de râs.

- Ba a mea!

- Ba a mea!

Şi băiatul, înfuriindu-se, trase o palmă în partea fetei.

Fata ţipă, sări de pe genuchiul bătrânului, se repezi şi trase o palmă în partea băiatului.

Băiatul, cu lacrimile în ochi, sărută partea lui, şi fata, suspinând pe a ei.

Anexa 2.

Cățelușul șchiop

Elena Farago

Eu am numai trei picioare,
Și de-abia mă mișc: țop, țop,
Râd când mă-ntâlnesc copiii,
Și mă cheamă "cuciu șchiop".

Frații mei ceilalți se joacă
Cu copiii toți, dar eu
Nu pot alerga ca dânșii,
Că sunt șchiop și cad mereu!

Și stau singur toată ziua
Și plâng mult când mă gândesc
Că tot șchiop voi fi de-acuma
Și tot trist am să trăiesc.

Si când mă gândesc ce bine
M-aș juca și eu acum,
Și-aș lătra și eu din poartă
La copiii de pe drum!...

Cât sunt de frumoși copiii
Cei cuminți, și cât de mult
Mi-ar plăcea să stau cu dânșii,
Să mă joc și să-i ascult!

Dar copiii răi la suflet

Sunt urâți, precum e-acel
Care m-a șchiopat pe mine,
Și nu-i pot iubi de fel...

M-a lovit din răutate
Cu o piatra în picior,
Și-am zăcut, și-am plâns atâta,
De credeam că am să mor...

Acum vine și-mi dă zahăr
Și ar vrea să-mi fie bun,
Și-aș putea să-l mușc odată
De picior, să mă răzbun,

Dar îl las așa, să vadă
Răul, că un biet cățel
Are inima mai bună
Decât a avut-o el.

Anexa 3.

Melcul supărat
Vine melcul supărat
O furnică l-a pișcat
Și cum vine, pâș-pâș-pâș
Întâlnește-un cărăbuș

Și din gură el striga:
Fugi de-aicea nu mai sta
- Dăte-ncolo, nu-mi sta-n drum!
Că te iau în coarne-acum.

Anexa 4.

Schimb de inimioare

Dana Husău

Cristina şi Denisa merg împreună la aceeaşi grădiniţă. Ele sunt şi vecine şi bune prietene, doar că uneori se mai ceartă din cauza jucăriilor. Nu că nu ar fi destule jucării, dar amândouă vor aceeaşi păpuşă, în acelaşi moment şi nu o dată s-a terminat cearta cu bătaie.

Într-o zi, Cristina a venit la grădiniţă gândindu-se că ea va ajunge prima să ia păpuşa cea mare, cu rochiţă roz. Denisei îi va rămâne păpuşa cu rochiţa albastră. Dar spre uimirea ei, Denisa nu apăru la grădiniţă. Mirată, merse la doamna educatoare:

- De ce nu mai vine Denisa odată?
- Denisa este bolnavă. A sunat mama ei. Joacă-te mai mult cu păpuşa ta preferată. Sau împrumut-o altei fetiţe.

Cristina se gândi o clipă, apoi întrebă necăjită:

- Nu cumva s-a îmbolnăvit pentru că nu i-am dat şi ei păpuşa ieri? Ştiu că a plâns.
- S-ar putea să fie şi aceasta o cauză. Te rog să-i faci o vizită şi apoi să-mi spui şi mie.

Cristina puse necăjită păpuşa pe raft. Nu-i mai făcea plăcere să se joace cu ea acum, când Denisa nu-i cerea păpuşa în mod insistent. Parcă nici nu mai era aşa de frumos la grădiniţă... Abia avu răbdare până la plecarea acasă. Când veni mama ei după ea, Cristina o aştepta gata îmbrăcată:

- Repede, să mergem la Denisa. Este bolnavă din cauza mea.
- Cum aşa? întrebă mama.
- Ieri am îmbrâncit-o şi nu i-am dat nici păpuşa cu rochiţă roz. Am fost rea!
- Şi-ţi pare rău? o întrebă mama.
- Da! Vreau să-mi cer iertare.
- Foarte frumos. Haide să mergem!

În drum spre casă, au trecut pe lângă un magazin alimentar. În geam erau expuse inimioare din turtă dulce.

- Mami, spuse repede Cristina, haide să-i cumpărăm Denisei o inimioară nouă. Dacă inimioara ei este bolnavă...
- Bine, Cristina. Dar inimioara ta e bună?

- Nu, răspunse după un timp Cristina. Ce să fac?
- Ei, haide să luăm două inimioare noi. Cine ştie, poate...

Cristina a cumpărat două inimioare şi fugi repede spre casa Denisei. Strigă încă din curte:

- Denisa, Denisa, uite, am două inimioare noi... De-acum tu te vei juca numai cu păpuşa cu rochiţă roz!

Denisa o privi cu bucurie, cu toate că boala o ţinea la pat.

- Mulţumesc, Cristina. Uite, şi eu vreau să-ţi dăruiesc căruciorul meu!
- Mami, spuse Cristina, şi eu vreau să-i dăruiesc bucătăria mea!
- Bine, bine... intervenină cele două mame. De acum, ştim că veţi fi cele mai bune prietene. Vă veţi bucura mai mult când dăruiţi decât atunci când primiţi!

A doua zi, cele două fetiţe mergeau la grădiniţă prinse de mânuţă. Faţa lor strălucea de bucurie. Cele două inimioare de turtă au făcut minuni!

Poveste *Pădurarul care și-a pierdut securea*

Activitatea *Plapuma emoțiilor mele*

Scopul activităţii: dezvoltarea atitudinilor prosociale și a competențelor emoționale;

Competenţe: Realizând această activitate, copiii vor fi capabili:

- să recunoască trăirile emoționale ale personajelor din poveste;
- să identifice comportamentele ”prosociale” din poveste;
- să explice consecințele comportamentelor ”neprietenoase”;
- să exemplifice conceptele de *sinceritate* și *corectitudine.*
- să denumească emoții;
- să identifice trăirile emoționale personale;
- să reprezinte prin desen sau colaj emoții proprii.

Metode și procedee didactice: conversația, problematizarea, demonstrația, povestirea, explicația, exercițiul.

Mijloace de învățământ: planșe, fișa cu emoticoane, creioane colorate, acuarela, pensulă, lipici, hârtie glasată, foarfece

Desfășurarea activității:

Se prezintă imaginea cu Andrei. Se descrie personajul principal pornind de la elementele descriptive din imagine.

Se citește povestea (Anexă). Se discută cu preșcolarii fiecare episod din poveste.

Se continuă cu activitatea ***Plapuma emoțiilor mele***.

Desfășurarea activității:

Se prezintă cele șase emoții de bază (gestică, exprimare, recunoaștere). Fiecare copil primește o coală A4 (Anexa) și 6 bilete (dimensiunea aprox a 6-a parte din foaie). Va trebui să deseneze/ reprezinte/ lipească imagini cu obiecte sau situații reprezentative pentru ei care le generează/ le-a generat o anumită emoție.

Bibliografie: Lazăr Simina (2007) – *Cele mai frumoase povești* – București: Art.

Anexe

Pădurarul care și-a pierdut securea

Andrei era pădurar, singura lui avere era securea. Băiețelului îi plăcea mult meseria sa. Tăia într-un sat de munte cu multe case de lemn și păduri de jur împrejur. Într-o zi, după muncă, Andrei se așeză să mănânce pâine cu brânză și apoi se întoarse în grabă acasă. Însă, după ce ajunse acasă, văzuse că-și uitase securea în pădure. Se întoarse acolo unde se oprise să mănânce, se uită pretutindeni, dar nicăieri nu era securea. Îngrijorat, se gândi să se ducă la Meșterul Șoricel a cărui meserie era să găsească obiectele pierdute.

- Bună ziua, Meștere Șoricel!
- Bună ziua, Andrei! Dar ce s-a întâmplat?
- În dimineața aceasta mi-am uitat pădurea în poieniță iar acum nu o mai pot găsi. Mă poți ajuta?
- Fără îndoială! Zise șoricelul și mai spuse: e totuși nevoie de ceva vreme. Pădurea e mare și să-ți găsesc securea nu e o treabă atât de ușoară.

La puțin timp după aceea, șoricelul îl chemă pe Andrei la copacul în care locuia și-i spuse:

- Uite, Andrei! Cred că am găsit ce căutai! Era chiar lângă pârâu! Spuse șoricelul, arătându-i o secure cu totul și cu totul din aur.
- Nu! Nu! Nu e a mea! Răspunse surâzând băiețelul. Asta e probabil a unui bogătaș, a mea era o secure simplă, din lemn și fier.

Șoricelul se întoarse în scorbura sa și ieși din nou, cu o secure obișnuită în lăbuțe.

- Asta e! Asta e! Zise bucuros Andrei.
- Pentru că ai fost sincer, te voi răsplăti, spuse Meșterul Șoricel. Ia amândouă securile, îți aparțin deopotrivă.
- Nu, mulțumesc! Aceea din aur nu e a mea și nu am făcut nimic ca să o merit!
- Trebuie să o primești! E un dar din partea mea! Vezi tu, nu era adevărat că nu găsisem securea ta, știam foarte bine că cea pe care o ai tu nu-i din aur, dar ți-am arătat-o pe aceea doar ca să te pun la încercare, iar tu ai trecut proba cu bine.
- Îți mulțumesc, dragă șoricelule, îți mulțumesc din inimă! răspunse Andrei și plecă la lucru cântând.

Andrei munci cu spor întreaga zi iar când se întoarse acasă, se întâlni în piață cu trei prieteni.

- Hei, Andrei! Cum de ajungi acasă așa de târziu?

Andrei le povesti întâmplarea din ziua aceea și le arătă cele două securi.

- Măi, nu râde de noi! Spuseră cu neîncredere prietenii lui.
- Ați văzut ce noroc a avut Andrei? Bombăniră răutăcioși îndată ce Andrei plecă.

Au stat de vorbă mult timp, iar la sfârșit au hotărât ca a doua zi să meargă în pădure, să-și ascundă securile, iar apoi să se ducă și ei la Meșterul Șoricel și să-l roage să le găsească. A doua zi merseră la și ei la scorbura cu obiecte pierdute.

- Hei, Meștere Șoricel, ești aici?
- Cine mă caută?
- Ne-am pierdut securile, ne poți da o mână de ajutor?

La fel ca data trecută, șoricelul scoase din scorbură o secure cu totul și cu totul din aur și, arătânde-le-o, îi întrebă:

- E cumva securea voastră?

Mai bine n-ar fi întrebat! În loc de răspuns, toți începură să strige:

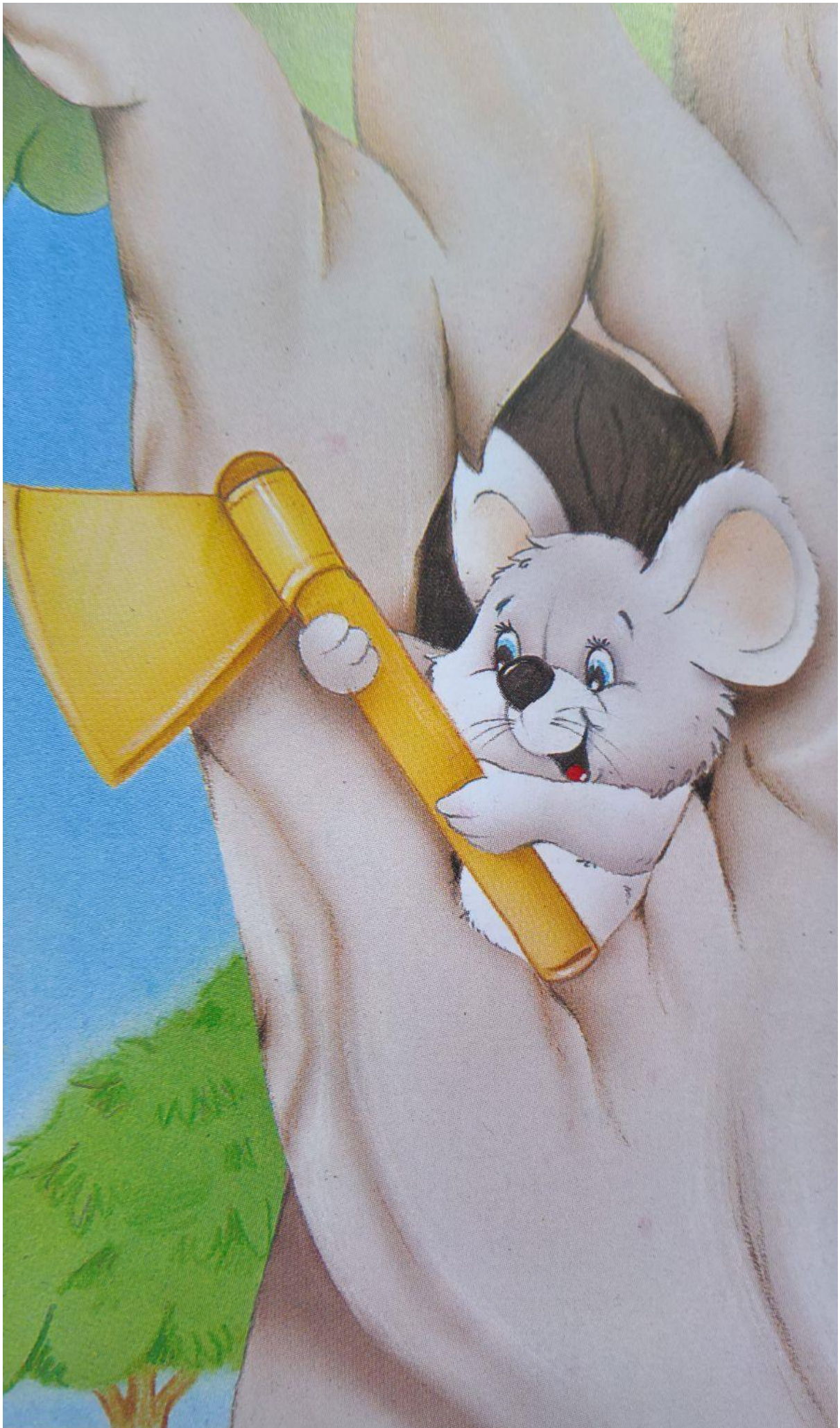
- E a mea! E a mea! Țipau băieții, aruncându-se toți odată să ia securea.
- Ia-ți lucrurile de pe lucrul meu!
- Nu-ți dau voie să te atingi de securea mea!
- Securea e a mea, doar a mea! Ajutor!

În curând începură să se bată, dându-și pumni, palme și chiar lovituri. Meșterul Șoricel îi observa din copacul său.

”Nu aș fi crezut că acești băieți pot să se poarte atât de urât!” se gândi el. ”E vremea să-i pedepsesc.”

Se apropie de secure, o atinse iar aceasta se prefăcu pe dată într-o piatră de râu mare și urâtă. Cei trei mincinoși se întoarseră acasă păcăliți și plini de zgârieturi. Primiseră pedeapsa cuvenită pentru că fuseseră lacomi și mincinoși. Andrei însă, în ciuda norocului care dăduse peste el, își continua meseria de tăietor de lemne; el știa că nu e avere mai mare decât propria meserie.

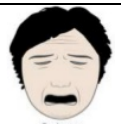
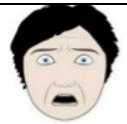

Povestea *Aura și prietenii săi*

Scopul activităţii: dezvoltarea competențelor sociale și emoționale;

Competenţe: Realizând această activitate, copiii vor fi capabili:

- să recunoască trăirile emoționale ale personajelor din poveste;
- să identifice comportamentele adecvate și cele neadecvate din poveste;
- să identifice consecințele comportamentelor adecvate și neadecvate;
- să identifice modalități prin care se stabilesc prietenii;
- să exemplifice modalitătți prin care stabilesc relații de prietenie;
- să exemplifice conceptul *prieten/ prietenie.*

Metode și procedee didactice: conversația, problematizarea, demonstrația, povestirea, explicația, exercițiul.

Mijloace de învățământ: planșe, fișă conținut – poveste, creioane colorate, acuarela, pensulă, lipici, hârtie glasată, foarfece

Desfășurarea activității:

Se prezintă imaginile cu Ana și Aura. Se descriu personajele principale pornind de la elementele descriptive din imagine.

Se citește povestea (Anexă). Se discută cu preșcolarii fiecare episod din poveste.

Dicuții (întrebări orientative):

- Cum a ajuns Aura în casa Anei?
- Cum își dorea Ana să arate Aura?
- Sunt aceste lucruri (caracteristici) importante într-o relație de prietenie?
- Cum s-a comportat Aura cu celelalte jucării?
- Cum s-a comportat Ronți cu Aura?
- Cum s-a comportat Ana cu Aura și celelalte jucării?
- Cum s-a simți Ronți când Aura a refuzat să se joace cu el?

- Ce s-a simțit Aura când Ana a înlocuit-o cu noua jucărie?

Se continuă discuțiile cu exemplificări ale copiilor privind prietenii pe care îi au și ce anume trebuie să facă pentru a-și menține prieteniile sau pentru a-și face noi prieteni.

Activitate individuală: fiecare copil desenează sau realizează un colaj cu personajul preferat din poveste. O altă variantă poate fi prin realizarea unui desen sau colaj cu portretul prietenului cel mai bun

Anexe

Aura și prietenii săi

****Moldovan Ana-Maria*

Într-un oraș din Țara Bucuriei, era un meșter foarte renumit. El făcea cele mai frumoase jucării din țară. Multă lume venea să cumpere jucăriile făcute de el. Cel mai pretențios client era Ana, fetița lui. Tatăl ei i-a făcut multe jucării: căței, pisicuțe, animale din pădure, personaje din povești, toate doar pentru a o face pe Ana fericită.

Într-o zi, după ce s-a întors de la grădiniță, Ana intră în atelierul tatălui său și îi spuse:

- Tată, te rog frumos să îmi faci o păpușă... vreau să îmi faci cea mai frumoasă păpușă din câte ai făcut vreodată; vreau să fie din porțelan, cu păr din mătase și haine cu fir de aur.

Meșterul se apucă de treabă și, după aproape două zile păpușa Anei fu gata.

- Este minunată, tată! Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc! Strigă Ana, sărind și îmbrățișându-și tatăl
- Ce nume vrei să-i dai?
- Aura! Numele ei va fi Aura! Aura, prietena mea!

Ana s-a jucat toată săptămâna cu păpușa cea nouă, uitând de restul jucăriilor. Acestea se simțeau neglijate dar, în același timp nerăbdătoare să o cunoască pe Aura, noua prietenă a Anei. Ziua, Ana mergea cu Aura la grădiniță iar seara dormea cu ea în pat. Jucăriile priveau cum Ana le uită încet, în fiecare zi... . După o săptămână, Ana îl luă și pe Ronți, șoricelul de pluș, cu ea la grădiniță. Ronți era atât de fericit! În sfârșit o va cunoaște pe Aura!

Ana i-a luat în brațe pe amândoi și porni fericită spre grădiniță.

- Să nu te atingi de mine! Nu vreau să am de a face cu tine! Spuse Aura lui Ronți
- Dar...eu am crezut că ne vom împrieteni... De ce nu vrei să fim prieteni?
- Prietena mea este Ana! Nu vreau să am de a face cu tine și celelate jucării vechi și murdare!
- Aura, prietenia este cel mai frumos lucru pe care îl poți avea dar, se pare că tu nu prețuiești acest dar... . Noi am vrut doar să îți fim prieteni... .

După trei săptămâni, Ana veni la tatăl ei rugându-l să îi facă cel mai frumos ponei din pluș, de culoare roz, cu ochi mari și verzi ca smaraldul și păr din fir de mătase. Zis și făcut! După o zi de muncă, Ana primi cel mai frumos ponei făcut vreodată. Ana o așeză pe Aura pe raftul cu jucării și uită de ea... . Acum avea un alt prieten... Aura era foarte singură și tristă... . Acum își aduse aminte de cuvintele lui Ronți: ”prietenia este cel mai frumos lucru pe care îl poți avea”. Era singură, nu avea pe nimeni... ce trist!

- Nu mai fi tristă! Îi spuse Ronți. Hai să ne jucăm împreună! Îți place să desenezi?
- Dar... tu? Tu te joci cu mine? Am fost atât de răutăcioasă cu tine!
- Lasă asta! Te-am iertat! Hai să ne jucăm cu prietenii mei un joc minunat! Desenează cel mai bun prieten!

Bucuroasă, Aura se jucă cu Ronți și prietenii lui toată ziua. Seara, înainte de culcare, Aura îi spuse lui Ronți că a fost cea mai frumoasă zi din viața ei și că locul ei este acolo, cu prietenii ei adevărați.

